

vode počitka

letnik 35, številka 9-10/2019

revija za evangelijsko duhovnost

»Bog je dober tistim, ki upajo vanj,
duši, ki ga išče.«

Žalostinke 3,25

Vode počitka **kazalo**

OSVETLJENO	4	Ko je zazoril dan za vse človeštvo
NEPRECENLJIVO	8	Vera v Boga, najdragocenejši biser
POMIRJUJOČE	10	Božji mir
URGENTNO	12	S.O.S.
GOSPODARNO	14	Gospodar naših življenj
ZVEDAVO	16	Kaj piše na sredini Svetega pisma?
ZMAGOVITO	18	Zmaga po Jezusu Kristusu

EDINSTVENO	20	Ime nad imeni
ZAUPNO	22	Pismo Cerкви današnjega časa
PREPROSTO	24	Evangelij je obarvan z otroško vero
NEUČAKANO	30	Bog bo poklical moje ime
TRAJNO	32	Večno življenje
NAJLEPŠE	34	Bog je tako vzljubil ta svet
GANLJIVO	36	Najlepše dišijo zmlete rože
MODRO	38	Modrosti in citati

mag. Peter Golob, urednik
Ko je zazoril dan
za vse človeštvo

Isaac Watts, ki je odraščal v poznem 17. stoletju v Southamptonu v Angliji, je bil najstarejši izmed devetih otrok. Njegov oče Isaac je bil zaradi svojega nestrinjanja s tedanjo anglikansko Cerkvijo večkrat v zaporu. Zgodovina pravi, da je Isaacova mama Sara pogosto hodila na obiske k svojemu možu, kjer je pred zaporom sedela na kamnu in se z možem pogovarjala preko jeklenih rešetak.

Isaac je že pri 13. letih izkazoval neverjetne intelektualne sposobnosti – znal je latinsko, grško, francosko in hebrejsko. Svojo jezo in frustracijo do tedanjih rigoroznih religioznih struj je pokazal tudi tako, da je pisal neverjetno dobre rime, prežete s cynično-sarkastičnim tonom. Kot majhen otrok je bil večkrat kaznovan, ker je izkazoval očitno nezanimanje za dolge molitvene shode in litanije. Ob neki priliki je vstal in na ves glas zapel: »O, Oče, ti nebeški, daj se me usmili, da od verzov poslovim se, me prisili.«

S tem si je Watts zaprl vse možnosti, da bi se vpisal na Univerzo v Oxfordu, in je zaključil v šoli »odpadnikov« sredi Londona.

Pri 19. letih se je Isaac vrnil nazaj v domači kraj. Takrat se je začel njegov »upor« do tedanje cerkvene glasbe. Mnogo stoletij je Cerkev priznavala edinole petje psalmov. Mladi Isaac Watts tega nikakor ni mogel razumeti, zato je nekega dne objavil dokaj drzno izjavo za tisti čas: »Če k Bogu molimo s svojimi besedami, potem mu zagotovo lahko tudi pojemo s svojimi besedami.« Tedanje Cerkevne oblasti so njegovo idejo, da bi pisal besedilo cerkvenih himen, ostro zavrnilo, čeprav so prve kitice, ki so prišle izpod njegovega peresa, navdih črpile ravno iz psalmov. Denimo, še celo danes znano pesem »Vzklíkajmo vsi« (ang. Joy to the World) je Isaac napisal na osnovi 98. psalma.

V svojih dnevniških zapisih in pismih se je Isaac vedno znova spraševal isto stvar – kaj manjka cerkvenim himnam, kaj je tisto, kar mora biti »duša pesmi«? Medtem ko je iskal navdih, ko je kljub vsem slabim izkušnjam s tedanjo Cerkvijo še

vedno želel spoznati drugačnega Boga, ga je zadelo kot strela iz jasnega. Ugotovil je, da vsem pesmim manjka oseba – Jezus. Zapisal je takole: »Nikoli se nisem pretvarjal, da sem pesnik, ker v resnici nisem. Toda nisem se mogel upreti želji, da bi s svojim spokornim in verujočim srcem pel Jagnjetu, Kristusu, ki je bil darovan in zdaj živi.«

Pri 24. letih je leta 1698 Isaac pridigal svojo prvo pridigo, leta 1702 pa je postal pastor baptistične Cerkve. Skozi leta je postal eden izmed najbolj poznanih pridigarjev v Angliji. Leta 1707 je napisal znano krščansko himno z naslovom »Je res, da Jezus je trpel«. Ta pesem je pomembno vplivala na misijonarsko delovanje Charlesa Wesleyja, znanega evangelista in metodističnega pastora. Leta 1851 so to isto himno peli na veliki evangelizaciji v New Yorku. Tam je bila tudi izredno lepa, a slepa mlada ženska. Ko je poslušala besedilo te pesmi, se je v njenem srcu nekaj spremenilo. Slišala je naslednje besede pesmi: »Slavni križ, slavni križ, kjer zazoril je dan, spet spregledale so slepe oči.« Rekla je: »Prvič v življenju sem gledala svetlobo, čeprav je nisem videla.« Skočila je na svoje

noge in se začela Bogu zahvaljevati, ker jo je odrešil. Ta slepa ženska je bila Fanny Crosby, ki je kasneje postala ena izmed najbolj znanih avtoric krščanskih himen.

Komaj 1,5 metra visok Isaac Watts je s svojim peresom, gorečim srcem, zdravim uporništvom in neizmerno hvaležnostjo do Boga postal glasbeni revolucionar tedanje cerkvene glasbe. Ni čudno, da ga nekateri še danes pojmujejo kot »očeta angleških himen«, ki je napisal več kot 500 cerkvenih himen, ki so močno vplivale na življenje mnogih ljudi.

V 1. Janezovem pismu 4,10 namreč beremo: »Ljubezen je v tem – ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v pravno daritev za naše grehe.«

Tako lahko vsak človek, podobno kot Isaac Watts, najde navdih v Vstalem Kristusu in zanj napiše najlepšo molitev, osebno izpoved, pesem, hvalnico, zahvalo in celo prošnjo. Vsi smo bili namreč »izgubljeni, a smo najdeni«, bili smo »slepi, a smo oživeli«, saj je Jezus premagal smrt na križu, zato je tisto slavno jutro, ko je vstal od

mrtvih, »zazoril dan« za vse človeštvo. »Razodela se je namreč Božja milost, ki rešuje vse ljudi« (Tit 2,11).

Je res, da Jezus je trpel?

1. kitica:

Je res, da Jezus je trpel,
umrl za grešnike?

Rešitelj vzel na križ moj greh
in mojo krivdo je.

Refren:

Slavni križ, slavni križ,
kjer zazoril je dan,
spet spregledale
so slepe oči,

tam dolg greha moj
bil je poravnan
in rešen sem bil po milosti!

2. kitica:

Bridkost je mojo nosil vso,
prestopke moje vse,
izbrisal je zadolžnico,
pribil na križ jo je.

Refren:

Slavni križ, slavni križ,
kjer zazoril je dan,
spet spregledale
so slepe oči,

tam dolg greha moj
bil je poravnan
in rešen sem bil po milosti!

3. kitica:

Stemnilo se je, ko umrl je
Jezus, Luč sveta,

nam vrata raja je odprl,
življenja večnega.

Refren:

Slavni križ, slavni križ,
kjer zazoril je dan,
spet spregledale
so slepe oči,

tam dolg greha moj
bil je poravnan
in rešen sem bil po milosti!

4. kitica:

Se klanjam s svetim strahom ti,
Gospod, Zveličar moj,
se jočem iz hvaležnosti
in padem pred teboj.

Refren:

Slavni križ, slavni križ,
kjer zazoril je dan,
spet spregledale
so slepe oči,

tam dolg greha moj
bil je poravnan
in rešen sem bil po milosti!

5. kitica:

S solzami krivde svoje vse
ne morem plačati,
izročam svoje mu srce,
želim mu služiti.

Refren:

Slavni križ, slavni križ,
kjer zazoril je dan,
spet spregledale
so slepe oči,

tam dolg greha moj
bil je poravnan
in rešen sem bil po milosti!

dr. Daniel Brkič

Vera v Boga, najdragocenejši biser

**Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.**

Grški filozof Platon je rekel, da je človeška narava kot votel in preluknjan vrč; polniš ga, a se takoj izprazni. Iščemo srečo, a je ne moremo ujeti. Stalno živimo v pričakovanju. Staramo se, a kaj ko pravilno živeti še nismo niti začeli. Hrepenimo po smislu, a ostajamo tesnobni, nepotešeni in nezadovoljni. Ideali ostajajo nedoseženi. Evropski človek je nesrečen v globini svoje duše. Naša velika mesta so polna praznih ljudi, ker so postala mesta brez Boga. Verjeli smo, da bomo srečni tudi brez njega, zato so tovarniški dimniki prerasli zvonike katedral. Boga je namreč možno zanikati, nemogoče pa se ga je znebiti. Nič toliko ne prestraši

kot iluzije. Ironija je, da nas tisto, v kar upamo, na koncu razočara. Lagali so nam, da so se s prvo svetovno vojno končale vse vojne; žal se to ni izpolnilo. Besede so bile močne, toda prazne. Dosežki in iznajdbe puščajo v nas še večjo duhovno lakoto. Ko končno priplezamo na vrh gore, misleč, da bo zgoraj planinski raj, se pred nami odpre nova gorska veriga, obljubljena zemlja pa je nekje daleč. Toda globoko v sebi vemo, da mora obstajati nekaj, kar je večje in boljše, saj nam zdajšnje minljivo življenje na to namiguje. Ker naša hrepenenja izhajajo iz Boga, jih lahko izpolni samo on. Medtem ko tavamo, so občutki praznine dokaz, da ima vsako življenje smisel in namen. Kajti človek lahko osvoji cel svet, a če izgubi razlog za življenje, nima ničesar.

Ne preostane nam drugo, kot da prisluhnemo senzacionalni prisposobi, v kateri je Jezus Kristus prisposobil nebeško kraljestvo z dragocenim biserom, učeč: »Nebeško kraljestvo je podobno trgovcu, ki išče lepe bisere. Ko najde en dragocen biser, gre in proda vse, kar ima, in ga kupi« (Mt 13, 45-46). Kako modra odločitev! Trgovec je bil pripravljen prodati vse samo

zaradi tega, ker je našel biser z vrhunsko vrednostjo. Vse drugo, kar je imel, je bilo v primerjavi z njim manj vredno. Trгоvec je imel veliko različnih biserov. Morda jih je kupil v upanju, da ga bodo osrečili in potešili, a je kljub temu vztrajno in neumorno iskal nekaj zares posebnega in enkratnega. Ko je to našel, je bil pripravljen prodati vse ostalo, samo da bi prišel do edinstvenega bisera. Naša verovanja so kot različni biseri. Nekaj časa se nam zdijo vredna in ponujajo izpolnitev. Pa vendar globoko v sebi vemo, da obstaja nekaj boljšega, lepšega in srečnejšega. Tudi če gre za nenavadne bisere, nas kopičenje le-teh ne more potešiti. Ko je trgovec iz Jezusove

prilike našel en dragocen biser, je bil pripravljen zapustiti in prodati vse bisere, ki jih je do takrat spravljaj na kup. Končno je odkril tisto, kar je vredno imeti. Vse, kar je preskrbel prej, ni bilo zaman, ampak je bila samo priprava za končni nakup dragocenega bisera. Čim je opazil in zagledal posebni biser, je spoznal, da ga mora imeti. V primerjavi z njim je bilo vse ostalo povsem navadno in brez pravega sijaja.

Ravno tako kot sonce s svojim sijajem preseže zvezde, dragoceni biser prekaša sijaj ostalih biserov. Vera v Boga je najdragocenejši biser, ki ga je vredno imeti in ohraniti.

dr. Katja Brkič Golob
Božji mir

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja in klinična psihologinja, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavnih in glasbenih skupin v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Slišala sem za resnično zgodbo o kralju neke države, ki je razglasil, da bo umetniku, ki bo najbolje naslikal in upodobil mir, dal bogato nagrado. Številni slavni umetniki so kralju poslali svoje umetnine. Izmed vseh slik, je še najbolj izstopala ena. Umetnik je upodobil mirno jezero, ki je na svoji vodni gladini lepo odsevalo s snegom pobeljene vrhove gora. Nad gorami je bilo naslikano čudovito sinje modro nebo z belimi kopastimi oblaki. Slika je bila odlična. Ko so razstavili vse slike, se je večina ljudi zaustavila ravnopri tej sliki. Na veliko preseñčenje vseh pa je kralj za

zmagovalno sliko razglasil popolnoma drugo umetnino. Tudi na tisti zmagovalni sliki je umetnik upodobil gore, vendar so bile te gore gole, neporaščene in brez snežne odeje. Nebo je bilo temno in polno švigajočih strel. Ta slika niti najmanj ni uprizarjala miru, ampak ravno nasprotno – kakor da bi umetnik namerno hotel naslikati nevihto, ne pa miru. Toda kralj je na tej »nemirni« sliki opazil en detajl. V razpokah gora je bil naslikan tudi majhen grmiček, ki je rasel iz skal. In v tem grmičku je ptica naredila svoje gnezdo, v katerem je mirno počival njen ptičji mladič. Sredi najhujšega vremena in v povsem pusti pokrajini je ptica čisto mirno skupaj s svojim mladičem sedela v gnezdu, kar je kralj prepoznal kot odraz popolnega miru.

Zgodba nas uči, da mir ne pomeni, da se nahajamo v prostoru, kjer ni nobenega hrupa ali da smo v stanju, ko nimamo nobenih težav. Mir pomeni, da imamo sredi največjega kaosa, zmede in težav v srcu še vedno mir. To potrjuje tudi Jezus, ko pravi: »To sem vam povedal, da bi imeli mir v meni. Na svetu imate stisko, toda bodite pogumni: jaz sem svet prema-

gal« (Janezov evangelij 16,33). Ne vem, v kakšni situaciji si se znašel, ne vem, koliko miru je še ostalo v tvojem srcu, ne vem, koliko časa že trpiš in se soočaš s težkimi okoliščinami, toda vem, da mir, ki ga ima kristjan, predstavlja nepopisno gotovost, saj je Bog sam blizu

vsem, ki ga potrebujejo.

V Izaiji namreč beremo: »Kajti gore se bodo premaknile in griči omajali, moja milost pa se ne bo odmaknila od tebe in moja zaveza miru se ne bo omajala, pravi tvoj usmiljeni, GOSPOD« (Izaija 54,10).

Danilo Jovanović **S.O.S.**

Danilo Jovanović je teolog in duhovnik ter sodelavec pri vodenju molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Velikokrat smo slišali, da je moliti privilegij in ne breme. Psalmist David pravi v Psalmu 146: »Aleluja, hvali moja duša Gospoda.«

V nove avtomobile so začeli vgrajevati tipke S.O.S. To je tipka za pomoč na cesti. V primeru, da se zgodi prometna nesreča in smo v avtu sami in ne moremo poklicati na pomoč, takrat se po določenem času tipka S.O.S. aktivira sama in samodejno pokliče center za obveščanje. Tipka je vodena preko satelita. Uporablja se samo v primeru nesreče. Vsaka zloraba se kaznuje.

Ko sem prvič videl to tipko in slišal, kako deluje, sem se spomnil na našega Boga, ki je naša duhovna pomoč. Že 2000

let nam je na voljo ta »tipka« za duhovno pomoč, le pritisniti je potrebno na njo. Ta tipka rešuje človeški rod.

V Svetem pismu lahko preberemo, kako deluje ta »tipka S.O.S« za duhovno pomoč: »Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal bom z njim, on pa z menoj« (Razodetje 3,20).

Jezus trka pred mojim in tvojim srcem in čaka, da vstopi. On ni vsiljiv. Kljuka je le z notranje strani in samo od nas je odvisno, ali mu bomo odprli.

Če zlorabim tipko S.O.S., ki se vgrajuje v avtomobile, sem kaznovan. Ljudje smo križali Sina in zato nismo kaznovani. Jezus je na križu celo molil za nas: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« Vendar z največjo kaznijo kaznujemo sami sebe, kadar nočemo pritisniti na to »tipko S.O.S.«, ko se znajdemo v primežu greha in krivde, strahu in nemoči. Ta tipka je klic na pomoč k Jezusu Kristusu, ki je naš edini Odrešenik. Zato pogumno pritisnimo na to tipko in pokličimo na pomoč Boga. Verujmo, da nam bo pomagal in nas potolažil.

Tjaša Golobič Štucin **Gospodar naših** **življenj**

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Kadarkoli nas Bog, ki je poln vse milosti, po kratkem trpljenju sam izpopolni, utrdi, okrepi in postavi na noge, takrat naše srce izpolni pesem radosti, saj smo okusili njegovo zvestobo. Spoznali smo, da je Bog gospodar naših življenj in vseh okoliščin in situacij.

Ko je Bog Izraelce izpeljal iz egiptovskega suženjstva, je želel, da bi Izraelci zaradi tega dejanja spoznali, da je Bog gospodar vseh okoliščin. Do takrat se je Bog svojemu služabniku Abrahamu predstavil, kakor Bog Mogočni ali *el šad-dáj*, a tokrat je želel, da ga Mojzes in izraelsko ljudstvo spozna kakor Gospoda oziroma Jahve-

ja, ki rešuje in mu je vredno zapupati. Ljudstvo, ki je bilo 400 let v suženjstvu in trpljenju in je že izgubilo vsakršno upanje na rešitev, je dočakalo dan, da končno postane svobodno. Mojzes je bil pred težko, zanj nemogočo nalogo.

Bog, ki bi jih lahko iz suženjstva osvobodil takoj, ne pa šele po tolikih letih, jim ni želel dati vtisa, da jih bo pred trpljenjem vedno zaščitil, ampak da je tudi v

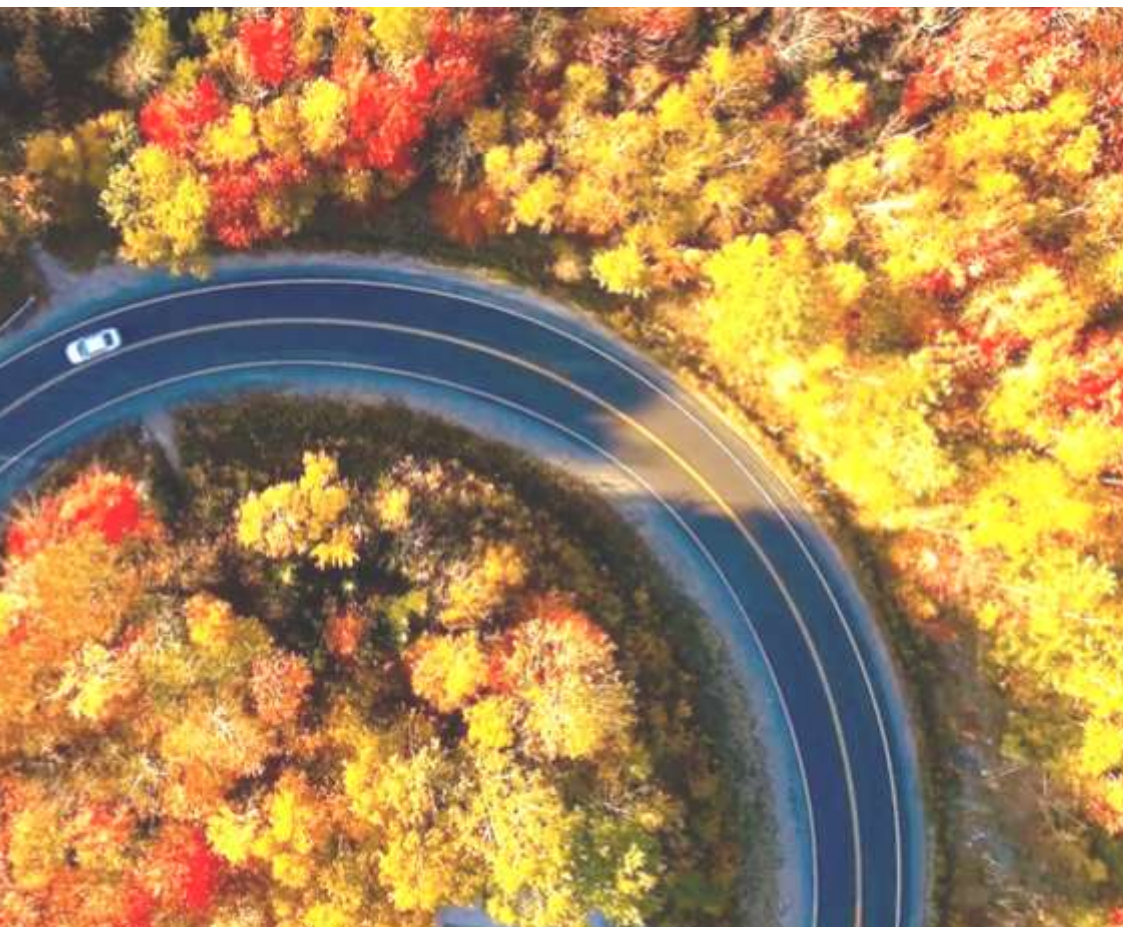

trpljenju z njimi in je tudi takrat še vedno gospodar njihovih življenj. Naučiti jih je želel pomembne lekcije zaupanja.

Morda smo se znašli v situaciji, ki nas hromi, utesnjuje in žalosti. V težkem tempu življenja smo mogoče pozabili, da je z nami prav na vsakem koraku Bog, ki je gospodar naših življenj. Bog nas v prvi vrsti ne želi rešiti pred vsakršnim trpljenjem in težavami, ampak nas ravno

skoznje spremlja in bodri in uči, da mu je vredno zaupati.

Zato odvrzimo vse, kar nas vleče k tlom in vztrajno tecimo v tekmi, ki je pred nami. Priznajmo, da je Bog Gospod in gospodar naših življenj. Priznajmo, da je Bog poln vse milosti in nas bo po kratkem trpljenju sam izpopolnil, utrdil, okreпил in postavil na temelj. Takrat bo naše srce izpolnila pesem radosti, saj bomo ponovno okusili njegovo zvestobo in dobroto.

Kaj piše na sredini Svetega pisma?

Ne vem, ali ste se kdaj spraševali, kaj piše na sredini Svetega pisma? Kje in kaj je središče Svetega pisma? Kakšno sporočilo nam pošilja v njem Bog? Na sredini Svetega pisma je psalm 118. Pred njim je 594 poglavij in za njim jih je tudi 594. Če seštejemo vsa poglavja, ki so pred in za tem psalom, dobimo število 1188. Zanimivo, da je na sredini Svetega pisma ravno 8. vrstica 118. psalma. Ali ima ta središčna vrstica káko posebno sporočilo? Da, ima, saj pravi: »Bolje se je zatekati h GOSPODU kakor zaupati v človeka« (Psalm 118,8).

Ta vrstica je bila razlog, da je začel dr. Martin Luther preučevati Psalme. To vrstico je vzel za svojo. Dala mu je pogum za izpeljavo reformacije. Na osnovi te vrstice je napisal tudi pesem *Bog nam je zatočišče in moč, pomoč v stiskah, vedno navzoča* (Psalm 46,2), ki je postala protestantska himna.

Vseh vrstic je v Svetem pismu 31174, polovica od tega je 15587, kar ravno tako postavlja v središče Svetega pisma sta-

vek, ki pravi: »Bolje se je zatekati h GOSPODU kakor zaupati v človeka« (Psalm 118,8). Zanimivo, kajne? Bog hoče, da vemo, da je osrednje sporočilo Svetega pisma to, naj zaupamo Bogu, ne pa človeku. Kajti človek je nezanesljiv, varljiv, spremenljiv in minljiv. Ljudje danih besed ne držimo in se med sabo izneverimo. Bog, ki nikoli ne razočara, pa je edini vreden zupanja. Zato je središčno sporočilo Svetega pisma večna Božja zavezniška zvestoba (heb. hesed).

Še nekaj je pri tem zanimivo. Ni slučajno, da je 118. psalm umeščen med najkrajše in najdaljše poglavje Svetega pisma, med 117. in 119. psalm. Nikaikor torej ni slučajno, da je osrednje sporočilo Svetega pisma: »Bolje se je zatekati h GOSPODU kakor zaupati v človeka« (Psalm 118,8).

Prevod: uredništvo
Vir: medmrežje

Rebeka Jovanović **Zmaga po** **Jezusu Kristusu**

Rebeka Jovanović je sodelavka pri vodenju molitvenih bogoslužij v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Pred časom je vladala velika športna evforija zaradi odmevnih zmag slovenske odbojkar-ske reprezentance. En igralec je zmage komentiral z naslednjimi besedami: »Od prvega dne smo verjeli vase, bili smo prepričani, da zmoremo. Ključno je bilo, da smo se držali načrta, ohranjali zbranost, se spodbujali in od prvega do zadnjega opravili svoje delo.«

Tudi naše krščansko življenje je kot ena tekma. Da pridemo do zmage, se moramo boriti. Naš cilj je priti do konca naše zemeljske poti, kjer nas bo pričakal sam Jezus Kristus. Takrat bo pozabljeno vsako trpljenje, obrisana bo vsaka solza, odvzet vsak strah, s katerim se soočamo v vsakdanjem življe-

nju. Do takrat pa bodimo kot pravi športniki in se spodbujajmo in molimo drug za drugega. Apostol Pavel nas nagovarja, naj živimo »v vsej ponižnosti, krotkosti in potrpežljivosti. V ljubezni prenašajte drug drugega. Prizadevajte si, da ohranite edinost Duha z vezjo mi-ru« (Pismo Efežanom 4,2-3).

V tej naši življenjski tekmi nismo sami. Imamo najboljšega trenerja, ki nas spodbuja in je z nami v vsaki situaciji – in to je

Jezus, ki je naše upanje, naša opora, naše življenje in naš mir. Njegov pogled je poln miline in sočutja. Vedno je z nami, pripravljen nam je odvzeti skrbi in nas napolniti z veseljem in mirom, ki ga ta svet ne more dati. Življenje brez Boga nam lahko da le trenutno zadovoljstvo. Večno življenje, veselje in mir pa lahko najdemo samo pri Jezusu.

Besedilo neke čudovite pesmi pravi: »Le v Kristusu je upanje,

moje zavetje varno je. In ogelni on kamen je, ko mi vihar približa se. Ko strah pritiska dušo k tlom, grem na vzpetino z Jezusom. Na Golgoto, kjer križ žari, Božja ljubezen za vse dni.«

Del te vesele novice je tudi to, da se ne rabimo pretvarjati, da smo dobro in da smo močni. Bog namreč pozna naše šibkosti, našo nemoč. Zato pridimo pred svojega Boga prav takšni, kakršni smo, saj vemo, da nas on ne bo nikoli zavrnil.

Lea Brkič Ime nad imeni

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorka in moderatorka na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Zagotovo poznamo koga, ki je zelo znan in smo si njegovo ime zapomnili. Lahko je znanstvenik, politik, kralj, zdravnik, vojskovodja ali kdorkoli drug. V zgodovini človeštva je bilo mnogo zvenceh imen. Toda vsa, še tako slavna, gredo prej ali slej v pozabo. Poznam osebo, ki ima čudovito nepozabno ime: Jezus. To ime v hebrejščini pomeni *Bog rešuje*. Ime Jezus je aktualno že tisočletja in ne bo šlo nikoli v pozabo, niti ga ni možno izbrisati. Apostol Pavel je o tem imenu napisal takole: »Po zunanosti je bil (Božji Sin) kakor človek in je sam sebe ponižal, postal je podoben ljudem, prevzel je podobo služabnika. Zato ga je Bog povzdignil nad vse in mu podaril ime, ki je nad vsakim ime-

nom, da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno bitij v nebesih, na zemlji in pod zemljo in da vsak jezik izpove, da je Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta« (Pismo Filipljanom 2,7-11).

S čim je Jezus zaslovel? Z vojaško zmago, s čudeži, ki jih je delal? Ne, zaslovel je s ponižnostjo, ki je bila vidna na vsakem koraku njegovega življenja. Vzel si je čas za posameznika, za množice in za otroke, ki so mu jih prinašali, da bi jih blagoslovil. Ni prezrl gobavcev, niti carinika Zaheja. Svojim učencem je umival noge in jih imenoval za svoje prijatelje.

Dokončno je pokazal svojo ponižnost s tem, da je brezgrešni Božji sin dovolil *postati kriv* za grehe celotnega človeštva. Njegova ponižnost je bila še očitnejša, ko je dovolil, da ga križa človek. Toda njegova pot se ni končala ne na križu ne v grobu, ker mu je ime Jezus, kar pomeni *Bog rešuje*. Ponižnost je povsem drugačna od nečesa, kar je sloveče in izstopajoče. Božji kriteriji so popolnoma drugačni od naših.

Nobeno ime ni bilo in tudi nikoli ne bo tako mogočno in slavno, da bi se pred njim klanjalo vse človeštvo. In nobenega imena ne bo pripoznal vsak jezik, ra-

zen imena Jezus. Zaradi izjave *Jezus Kristus je Gospod* so mnogi kristjani izgubili svoja življenja. Bogu smo hvaležni, da lahko danes brez strahu izpovedujemo, da je Jezus Kristus naš Gospod.

Kaj nas lahko zadrži, da ne bi častili imena Jezus, v katerem je odrešenje. Kajti kdorkoli bo klical Gospodovo ime, bo rešen (Pismo Rimljanom 10,13). V imenu Jezus je zmaga in moč. V imenu Jezus je milina. Bodimo med tistimi, ki že danes priznavajo, da je ime Jezus nad vsemi imeni, in iz vsega srca izpovejmo, da je Jezus Kristus naš Gospod.

Pismo Cerkvi današnjega časa

Cerkev, na tvojem obrazu vidim strah in paniko. Vidim, kako obupno se trudiš obstati in krčevito zadržati ljudi. Vidim, da izgubljaš polet, vnemo, moč in potrpljenje, rezultatov pa ni in ni. Povem ti, da je problem v tebi, ne v drugih. Na odprtem morju se potapljajo življenjske ladje ljudi. Ti, ki si center za pomoč, pa tega niti ne opaziš. S prižnic razglašáš, da se mora vsaka generacija znova odločiti za Kristusa, sama pa se zanj ne odločaš. Še več, celo sama si začela greh dobro prodajati, ker je možno na njem dobro zaslužiti ter od tega dobro živeti. Cerkev, greh današnjega časa je izguba občutka za greh, ker si sama izgubila občutek za Boga. S tem, ko molčiš, greh celo populariziraš. Zakaj si tiho tudi takrat, ko gre za medijsko manipulacijo glede greha?

Cerkev, pozabila si, da je reformacija proces, ki traja še danes, in ni le stvar 16. stoletja. Tvoje nedeljske produkcije so se obrabile in so dolgočasne, tudi če so zabavne; kajti ljudje se lahko zabavajo kjerkoli in to na atraktivnejši način. Cerkev, zakaj govoriš jezik svojih fraz,

ki je nerazumljiv današnjim obiskovalcem, tvoja retorika pa je že skorajda mrtva. Zakaj ne obrišeš prahu s podobe svojega Boga? Cerkev, kdaj boš priznala svoje zablode in se opravičila ter se z ljudmi pogovarjala iskreno? Tvoja vizija mora prestopiti meje zidov cerkvenih utrd. Tvoja župnija mora postati ves svet in vsi ljudje. Kdaj boš ljudi navdušila z lepoto krščanske vesele novice o odrešenju? Ali res ljubiš ljudi? Veš, tvoja ljubezen ni videti kot ljubezen, ampak kot moraliziranje, pravljanje, izsiljevanje in ustrahovanje. Kdaj boš spila skodelico čaja z grešniki, ki jih Bog ljubi, ti pa jih preziraš, čeprav svoj greh toleriraš? Ali ne bi ob takšnem krščanstvu celo Kristus postal ateist?

Cerkev, želimo, da nas slišiš in ne le da o nas od daleč razpravljaš in za nas svetohlinsko moliš. Raje nam podaj roko in nas stisni k sebi. Prosim, odreci se samozadostnosti. Daj nam razlog, da se lahko vsi z veseljem zatečemo k tebi.

Prevod: uredništvo
Vir: medmrežje

dr. Daniel Brkič
Evangelij je
obarvan z
otroško vero

Tisti čas so učenci stopili k Jezusu in dejali: »Kdo je torej največji v nebeškem kraljestvu?« Tedaj je poklical k sebi otroka, ga postavil mednje in rekel: »Resnično, povem vam: Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo! Kdor se torej poniža kot ta otrok, bo največji v nebeškem kraljestvu, in kdor sprejme enega takega otroka v mojem imenu, mene sprejme) (Evangelij po Mateju 18,1-5).

Grški filozof Platon je rekel, da je človeška narava kot votel in preluknjan vrč; polniš ga, a se takoj izprazni. Iščemo srečo, a je ne najdemo. Hrepenimo po smislu, a ostajamo nepotešeni in nezadovoljni. Ideali ostajajo nedoseženi. Ironija je, da nas tisto, v kar upamo, na koncu razočara. Lagali so nam, da so se s prvo svetovno vojno končale vse vojne; žal se to ni izpolnilo. Besede so bile močne,

toda prazne. Ne preostane nam drugega, kot da prisluhnemo senzacionalnemu nauku Jezusu iz Nazareta.

Jezus je učil, da je za ustvaritev Božjega kraljestva potrebno imeti lastnosti otroka, kar pomeni, da moramo biti otroški, ne pa otročji. Jezus tega ni razložil strogo teološko ali filozofsko, ampak slikovito; tako kot je to počel vedno.

To, da je vzel za učni primer otroka, je bila za tisti čas revolucionarno in škandalozno. Očitno ni našel boljšega načina, da bi razumeli, za kaj gre. Prvo stoletje otrokom ni bilo naklonjeno; in še dolgo potem ne. Star grški jezik razkriva tak odnos do njih. Izraz otrok (pais, paidon, nepios) skriva v sebi pomenljivost služabnika, hlapca, nebogljenega, nemočnega, nespametnega in celo bedastega človeka. Če je bil nekdo otrok v mišljenju, je veljalo za sramotno degradacijo. Takšno mišljenje je veljalo tudi v judovski kulturi. Zato ne preseneča, da so Jezusovi učenci starše, ki so k Jezusu prinašali otroke, da bi se jih dotaknil, grajali. Jezus pa jim je rekel: »Pustite otroke, naj prihajajo k meni, in ne brinite jim, kajti takšnih je Božje

kraljestvo.« Jezus je otroke objel, položil nanje roke in jih blagoslavljal« (Mr 10,13-16).

Bral sem zgodbo o pastoru, ki je bil zelo tog, strog in je vedno gledal mrko. Nekoč je pridigal na temo *Jezusove solze*. Povedal je, da je v evangeliju zapisano, da je Jezus trikrat jokal in da se ni nikoli smejal. Takrat se je oglasila majhna deklica in zavpila: »O, ampak jaz vem, da se je Jezus tudi smejal!« Resnobi pastor je bil šokiran in užaljen. Srepa jo je pogledal, stopil dol z odra in jo vprašal: »Kako veš, da se je tudi smejal?« Prestrašena deklica je za hip obmolčala, nato pa je pogumno rekla: »Vem zato, ker v Svetem pismu piše, da so k Jezusu prihajali majhni otroci. Če bi bil Jezusov obraz tak, kot je vaš, bi prestrašeni otroci od njega zbežali.« V cerkvi je zavladala grobna tišina.

Predstavljajte si, kako osupli in presenečeni so bili Jezusovi poslušalci, ko je Jezus vzel za primer nebeškega kraljestva ravno otroke; nadležne, nemirne, glasne, hrupne, jokajoče, moteče, nevešče in razposajene. Oni naj bi določali, kakšni moramo postati! Sami otroci so se čudili, da so bili kar naenkrat

deležni takšne časti. Da je bil v tedanji družbi res tako zaničevalen odnos do otrok, dokazuje dogodek, ko je duhovščina s pismouki vred postala nejevoljna, ker so otroci v templju začeli govoriti Jezusu: »Hozana Davidovemu sinu!« Od Jezusa so zahtevali, naj jih takoj utiša. Jezus pa jim je rekel, da si Bog pripravlja (jemlje) hvalo iz ust otročičev in dojenčkov (Mt 21,15-16). Zgrabil jih je divji bes, kajti za njih so bili otroci bedasti, nepoučeni in smešni nevedneži, ki zganjajo norčije. Toda Jezus ni odnehal. Oklestil je njihovo ošabno superiornost rekoč: »Slavim te, Oče, Gospod neba in zemlje, ker si to prikrikl modrim in razumnim, razodel pa otročičem. Da, Oče, kajti tako ti je bilo vseč« (Mt 11,25-26). Napuh (hibris) je demonski greh človeštva. Jezus je svoj evangelij obarval z otroško vero. Otroci poosebljajo krščansko naravo.

Starši, stari starši, učitelji, trenerji, pedagogi, psihologi, teologi, filozofi, znanstveniki, politiki, umetniki ... se moramo učiti tudi od otrok. Jezus je postavil mednje za primer otroka, ne pa cesarja Avgusta, velikega duhovnika Kajfo, kralja Heroda, vojščaka Pilata, zgodovinarja

Flavija, filozofa Seneka ... V središču je bil prostodušni otrok, kar je cinične, predrzne, hudobne, brezobzirne in nesramne poslušalce vznemirilo in dražilo. Med njimi je stal otrok – nedolžen, čist, neizumetničen, naraven, neškodljiv, iskren, poln zaupanja, neposreden, brez predsodkov in sodb, vedoželjen, učljiv, brezskrben, zadovoljen, veder, pripravljen pozabiti zlo in hitro odpustiti ... Otrok dovoli biti ljubljen in sprejet. Otroška duša je čista.

Preučimo nekaj lastnosti otrok v njihovi izvorni, še nepokvarjeni naravi: Otroci nikoli ne počnejo nepomembnih reči. S svojo majhno roko premikajo raketne, planete, vojaške tanke, super junake ... Borijo se proti zlu. V pesku gradijo gradove in gore. Ne čudi, da se je Jezus slikovito izrazil: »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej gori: Prestavi se od tod tja, in bi se prestavila ...« (Mt 17,20)

Otrok ne odneha, ko želi kaj dobiti. Vztrajen je do konca. Jezus je učil: »Prosrite in vam bo dano! Išcite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo!« (Mt 7,7) Ko otrok vidi, da druge nekaj osrečuje, zabava in jih

spravlja v smeh, isto stvar ponovi neštetokrat. Otrok ima tisoč razlogov za veselje. Sveto pismo nam svetuje: »Veselite se v Gospodu zmeraj; ponavljam vam, veselite se« (Flp 4,4). Odrasli poznamo ceno, otroci pa vrednost. Če otrok vidi pri nekom eno samo sličico, ki jo potrebuje, da z njo izpolni prazen prostor v svojem zbirateljskem albumu, je zanjo pri-

pravljen dati letalo. Ali ni Jezus učil: »Nebeško kraljestvo je podobno trgovcu, ki išče lepe biser. Ko najde en dragocen biser, gre in proda vse, kar ima, in ga kupi« (Mt 13,45).

Otrok ne gleda na oblačila; ni mu važno, ali je novo in po zadnji modi; to bolj skrbi narcisoidne starše, kajne? Otrok hodi naokoli popackan in z ostanki

zadnjega kosila. Jezus je Marto iz Betanije poučil: » ... skrbi in vznemirja te veliko stvari, a le eno je potrebno ...« (Lk 10,41-42). Otrok svojih prijateljev ne ocenjuje po tem, kaj imajo, ampak kaj oni so; ne ocenjuje po statusnih simbolih; običajno to počnemo starši in jim to tudi privzgojimo. Otrok se igra z vsemi otroki, ne glede na znamko tenis copatov; otrok ne

opazi, s kakšno znamko avta se je odpeljal prijateljev oče, niti kje so dopustovali ... Če se otrok pohvali, to naredi zato, ker je to slišal od nas. Mi zdravimo svoje komplekse na tak način! »Zato vam pravim: Ali ni življenje več kot jed in telo več kot obleka?« (Mt 6,25)

Otroci ne sprašujejo svojih prijateljev, od kod so prišli njihovi starši, kaj so po izobrazbi, kateri politični stranki ali veri pripadajo, kakšne narodnosti in barve kože so ... To privzgojimo otrokom snobovski starši in ksenofobna, homofobna ... družba. Otrok nima predsodkov in mu *pedigre* nič ne pomeni. Otrok ne smatra, da so njegov spol, narodnost, status, veroizpoved boljši kakor od drugih. »Ni ne Juda, ne Grka, ni ne sužnja ne svobodnjaka, ni ne moškega ne ženske: kajti vsi ste eden v Kristusu Jezusu« (Gal 3,28).

Otrok je spontan, iskren in neposreden, direkten. Ne pozna hinavščine in leporečja. Če imate velika ušesa, vam bo to povedal. Če smrdite po znoju, vam bo to povedal. Če ste debeli, vam bo to povedal. Če lažete, vam bo tudi to povedal. »Vaš govor naj bo »da«, »da«,

»ne«, »ne«; kar je več kot to, je od hudega (ali hudiča)« (Mt 5,37). Otrok je poln pričakovanj. Če otrok nečesa ne ve, vas bo vprašal stokrat. Otrok je učljiv in zvedav. Ali ni Jezus izvolil za svoje učence tudi nas? Otroka osreči že najmanjša stvar. On ne sanjari in se ne hvali naokoli o elitnih smučiščih, prestižni jahti, dopustu na Havajih, umetniških eksponatih v sefih ... Otrok v svoji zdravi domišljiji leti z raketo v vesolje ali s časovnim strojem med dinozavre in Vikinge, ni pa izumil atomske bombe ... »Kjer je narmreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce.« (Mt 6,21)

Otrok se prepira, a se jezi le kratek čas. Hitro se skrega in hitro pozabi. Ko se zjutraj zbudi, zamere ne kuha in vse odpusti. Otrok ni maščevalnež, ki nikoli ne pozabi. »Jezite se, a nikaar ne grešite; sonce naj ne zaide nad vašo jezo in ne dajajte prostora hudiču« (Ef 4,26-27). »Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu ..., kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte.« (Kol 3,13) »In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom« (Mt 6,12).

Otrok zaupa mami in očetu in je

brezskrben. Ne skrbi, kako bodo plačali kredit in nabavili kurilno olje za zimo in ni ustraховan, kajti njegov oči zmore vse. Otroci živijo vsak trenutek posebej. »Ne skrbite za jutri, kajti jutrišnji dan bo skrbel sam zase. Dovolj je dnevu njegovo zlo.« (Mt 6,34). Otrok verjame v materino in očetovo ljubezen; potrebuje jo in jo tudi daje. »Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo« (1 Jn 3,1).

Otrok se ne trudi najprej dojeti in razumeti, ampak preprosto posnema, zaupa in verjame. Odrasli vse testiramo, ampak po svojih merilih. Smo preračunljivi in radi pogojujemo. Otroci so stvarni, niso ponarejeni; se ne pretvarjajo, ne zamolčijo resnice, niso posestniški, grabežljivi, nezaupljivi; ne poznajo prave laži, ne promovirajo moči, oblasti in denarja. So izvirni; ko so žalostni, jokajo; ko so veseli, skakljajo; ko ljubijo, se objemajo; ko jih je strah, kličejo. Zato ne smemo zanemariti Jezusovih besed: »Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo!« Manj ko je otroka v nas, manj je v nas Božjega.

Hudo je, ko v odraslih umre otrok. Zato je Jezus učenjaku Nikodému povedal: »Resnično, resnično, povem ti: če se kdo ne rodi od zgoraj (db. znova), ne more videti Božjega kraljestva« (Jn 3,3). Postati moram kot majhen otrok. Moram se znova roditi. Jezus je učenjaka poučil, da s tem ne misli, da bi se vrnil v telo svoje matere, ker to ni mogoče, ampak da se mora znova roditi v duhovnem smislu. Spreobrnjenje pomeni imeti lastnosti otroka. Potrebno je obrniti način mišljenja in življenja. Jezus ni rekel, naj postanemo otroci, ampak naj postanemo kakor otroci. Moramo se zgledovati po njih. Za Boga so otroci vredni in si zaslužijo spoštovanje. Jezus je rekel: »Glejte, da ne boste zaničevali katerega od teh malih! Povem vam namreč, da njihovi angeli (čuvaji) v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih.« (Mt 18,10)

Nebeško kraljestvo ni nek virtualni prostor, kamor bomo prišli šele po smrti ali na koncu časov, ampak je stanje duha, je odnos z Bogom, ki se je začel že zdaj, tukaj med nami, zato nas Jezus vabi, naj postanemo kakor otroci.

Rebeka Jovanović

Bog bo poklical moje ime

Prepričana sem, da se je vsakdo izmed nas že kdaj znašel v situaciji, ko je nestrpno pričakoval, da bo zaslišal svoje ime. Mogoče je bilo to, ko smo čakali na rezultate izpita. Mogoče, ko smo z negotovostjo čakali klic, da smo izbrani za novo delovno mesto. Ko v takih trenutkih zaslišimo svoje ime, nas preplavi sreča in veselje.

Predstavljajmo si, kako bo, ko bomo nekega dne zaslišali svoje ime, ko nas bo poklical sam Jezus Kristus. V Svetem pismu namreč lahko preberemo naslednjo obljubo: »Kajti sam Gospod bo ob povelju, ob nadangelskem glasu in ob Božji trobenti stopil z neba. Najprej bodo vstali tisti, ki so umrli v Kristusu. Potem pa bomo mi, ki živimo in bomo ostali, skupaj z njimi odneseni na oblakih v zrak, naproti Gospodu: tako bomo vedno z Gospodom« (1. Pismo Tesaloničanom 4,16-17).

Ali ni to najlepše pričakovanje, da bo Bog poklical naše ime?

Ali ni to trenutek, ki ga nestrpno pričakujemo? Če pričakujemo dan, ko bomo odložili vse naše zemeljske skrbi in bolezni, potem recimo: »Pridi Gospod, čakamo te, čakamo, da nas pokličeš po imenu in vzameš k sebi. Tam, kjer ne bo bolečin, solza, trpljenja, osame.«

Ko bo Jezus prišel po nas, ga bo lahko videli vsi, ne glede na to, na katerem koncu sveta bomo. Ko odhajamo na dopust, so naši kovčki polni stvari, ki jih mogoče, ali pa tudi ne, potrebu-

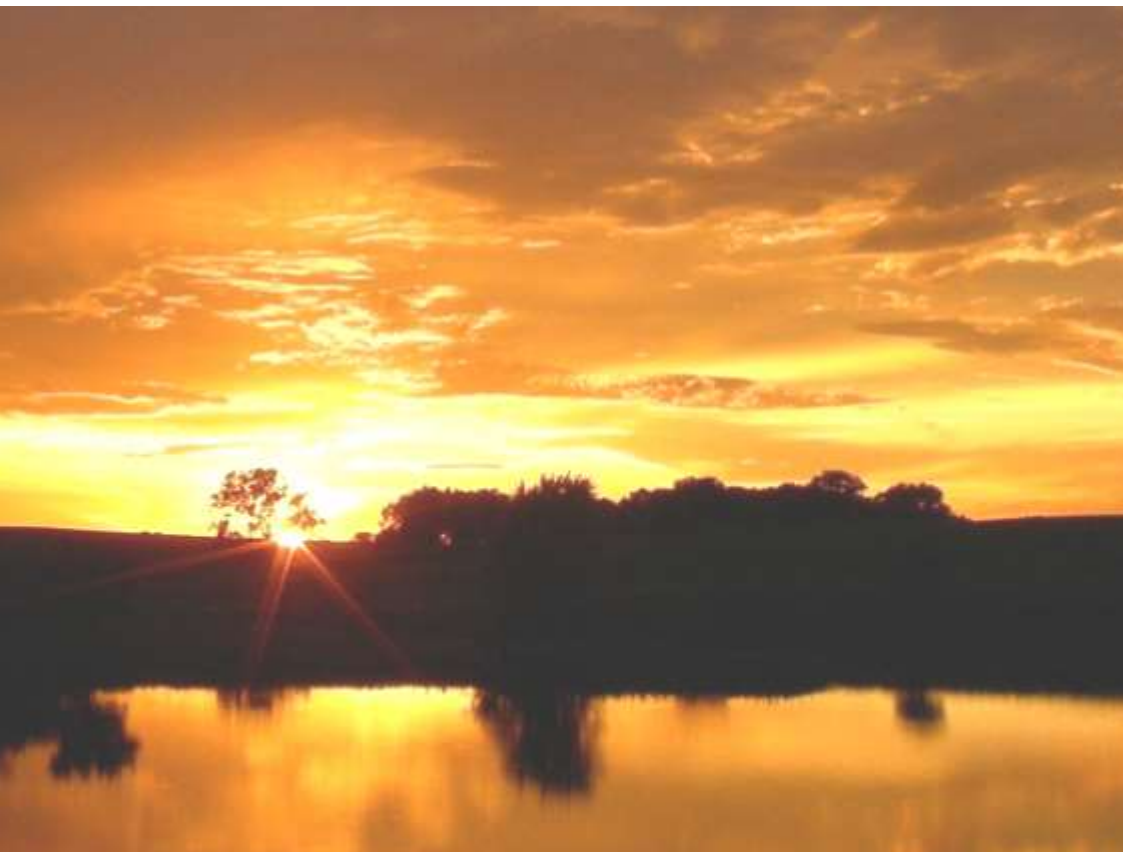

jemo za dopust. Ko bomo odšli iz te zemlje, ne bomo rabili vzeti ničesar. Ker za nič, kar je zemeljskega, ne bo prostora v nebesih. Z nami bodo šla le naša dela.

Besedilo ene čudovite pesmi pravi: »Sprašujem se, kaj bom rekel/rekla, ko se bova gledala iz oči v oči, jaz in moj Bog. Kaj bom rekel/rekla takrat? Ali bom zdržal/zdržala njegov pogled? Kakšno bo to srečanje? Prosim Boga, da se spomni, da sem samo človek, on pa je Bog.«

Ker ne želimo preslišati Jezusovega klica, ampak biti pripravljeni, nas psalmist David kliče k slavljenju: »Vsak dan te bom slavil, hvalil bom tvoje ime na vekov veke.« Kajti prav to bomo delali tudi v nebesih – slavili Boga.

Jezus je blizu tebe in mene. Želi si naše bližine, želi si nas pritegniti v svoj objem. Od nas pa je odvisno, koliko mu dovolimo, da se nam približa in v kolikšni meri je prisoten v naših življenjih.

Tjaša Golobič Štucin

Večno življenje

Stara krščanska pesem Dar milosti (ang. Amazing Grace) govori o milostnem daru večnega življenja, ki nam ga je Bog podaril v Sinu, Jezusu Kristusu.

Želja po nesmrtnosti, po večnem življenju je v vsakem človeku. Težko se sprijaznimo z dejstvom, da mora človek enkrat kar umreti. Ljudje si zato celo prizadevamo, da bi iznašli zdravilo nesmrtnosti, prelisičili smrt in živeli večno.

In četudi bi nam to morda uspelo, kaj bi nam to koristilo, če pa se zdi, da kot družba več ne vemo, za kaj in za koga bi živeli večno. Izgubili smo namreč smisel, zapravili smo torej večno življenje. A za njega smo bili ustvarjeni, ne le, da bi živeli za vedno, ampak da bi živeli večno v odnosu s Stvarnikom. Odnos z živim Bogom, po veri v Jezusa, je torej tisti, ki osmišlja in ponovno vzpostavlja človekovo nesmrtnost in nam daje večno življenje.

Kdor veruje v Jezusa, lahko vsak trenutek pije od izvira žive in čiste vode, ki teče v večno življenje. Tak človek tudi v času stisk in preizkušenj obnavlja svojo moč in vztrajnost. Tudi v času življenjskih suš in puščav je njegovo srce odzivno in sve-

že, saj se napaja pri izviru žive vode, ki je Jezus Kristus. Ne vemo, kaj nas čaka jutri, kakšne situacije in okoliščine so pred nami, vemo pa, da je večno življenje v tem, da iščemo Božje obličje in spoznavamo Jezusovo usmiljeno srce.

Iščimo Boga v molitvi. Kličimo njegovo ime s prošnjami. Zahvaljujmo se mu za dar večnega življenja s hvalnicami. Za to smo bili namreč ustvarjeni in v tem je večno življenje, da smo po veri in v duhu vedno in povsod v skupnosti z Bogom.

Danilo Jovanović Bog je tako vzljubil ta svet

Ena najlepših vrstic Svetega pisma pravi: »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje« (Janezov evangelij 3,16). Ta vrstica nam veliko pove o Božji ljubezni in lahko bi kar rekli, da je to najlepša vrstica Svetega pisma. Še bolje se lahko zavemo pomena te vrstice, če zamenjamo besedo »svet« vsak s svojim imenom. Zamislimo si torej, da bi pisalo: »Bog je namreč tako ljubil [moje ime], da je dal svojega edinorojenega sina, Jezusa Kristusa, da bi se jaz ne pogubil, ampak bi veroval vanj in imel večno življenje.«

Bog ljubi cel svet in vsakega človeka posebej. Bog je s smrtjo plačal za naše grehe, da smo lahko po veri vanj odrešeni. Zato se mu moramo zahvaljevati in ga častiti podnevi in ponoči. Oboževanje na tej zemlji je »trening« za večnost. Če bomo že na zemlji z veseljem

oboževali in častili Boga, koliko lepše nam bo v nebesih.

Težko je dati življenje za otroka, prijatelja, ženo, moža. Dati življenje za sovražnika pa je še težje. Naš Gospod Jezus Kri-

stus pa je dal življenje za cel svet. V vrtu Getsemani je Jezus prosil Očeta: »Oče, če hočeš, daj, da gre ta kelih mimo mene, toda ne moja volja, tvoja naj se zgodi.« (Lukov evangelij 22,42) Jezus je v tem kelihu videl me-

ne in tebe, moj in tvoj greh. Kljub temu je v ljubezni do tebe in mene šel na križ Golgote, da bi ti in jaz imela prost dostop k nebeškemu Očetu in bi imela večno življenje.

dr. Daniel Brkič

Najlepše dišijo zmlete rože

Bral sem o Margareti a Castello, invalidki, ki je bila grbava, šepava in slepa. Zaradi tega so jo premožni plemiški starši že ob rojstvu leta 1287 zavrgli. Oče je pričakoval, da se mu bo rodil popoln otrok, lep sin, ki bo kot naslednik zadovoljil njegove ambicije. Ker se je rodila deklica, pa še, kot sta rekla, grda in slepa, sta se je odrekla in jo skrila. Toliko sta se je sramovala, da ji ob rojstvu nista dala niti imena. Ime Margareta (biser) ji je dal služabnik, ki je zanjo skrbel. Ker bi se njeno skrivališče skoraj razkrilo, jo je dal oče zazidati v celico ob samostanski kapeli v gozdu. Takrat je bila stara šest let in tam je preživela štirinajst let. Molitev ji je postala najlepša stvar na svetu. Govorila je, da ji je molitev najdražja oseba, saj ni imela ob sebi nikogar. Leta 1307 sta jo starša na skrivaj odpeljala v Castello, da bi jo nek redovnik, znan po čudežih, ozdravil, a se ni zgodilo nič. Zato sta jo pustila v tujem mestu na cesti, onadva pa sta se vrnila v palačo. Isto noč

sta zanjo poskrbela dva berača, nakar se je sedem let potikala od hiše do hiše in prosila za hrano. Končno jo je sprejela neka redovniška skupnost, a je morala tudi od njih oditi, ker ni imela dote. Nato je našla zatočišče pri redu dominikancev, kjer je pomagala in tolažila ljudi, ki so umirali. Umrla je leta 1320, stara 33 let, globoko veruna, predana molitvi in polna ljubezni do Boga in trpečih.

Ko sem bral o njenem trpljenju, me je stiskalo pri srcu. Imela je opravičljiv razlog, da bi za vedno obračunala z Bogom in sovražila vse ljudi, pa ni. Nekatero rože je treba zmleti, preden začnejo oddajati svoj vonj. Postala je Božja lepota. Sprašujem se, katera univerza bi ji podelila častni doktorat. Kateri predsednik svetovne velesile bi se hotel z njo fotografirati v javnosti? Katera akademija bi nosila njeno ime? Kdo bi jo sprejel v svoj dom? Verjetno malokdo. Svet čisla zmago, uspeh, bogastvo, moč in lepoto, ne pa skrivenčenih iznakažencev in slepih. A Bog sprejema in spoštuje zavržene, ker so zanj sveti. Njihove solze so kot teleskop, s katerimi vidijo daleč v nebesa. Kajti kdor Boga zares išče, ga najbolj najde ravno v trpljenju.

Trpljenje je največja in najgloblja molitev. Je najboljša šola za oblikovanje plemenitega značaja in nepogrešljivo orodje za doseganje svetosti. Bog Oče ima samo enega Sina, in to brezgrešnega, a mu vseeno ni bilo glede trpljenja prizaneseno. Ljubezen križanega je Božji odgovor na človeško zlo. Bogovi so bili od vedno mogočniki, dokler ni prišel šibki in slabotni Bog, ki je vzorec spremenil in zaradi ponižnosti in trpljenja postal zmagovalec. Kaj bi se zgodilo s trpečimi, če bi Bog dvignil roke od nas?

Uživam, ko igram na klavir. Spomni me, da je življenje podobno klavirskim tipkam, belim in črnim, a njihov zvok zveni kot milijon barvitih tonov v srcu. Življenje je kot klavir; bele tipke predstavljajo veselje, črne pa žalost, a ne pozabimo, da črne tipke prav tako ustvarjajo glasbo. Kako zveni, je odvisno od tega, kako igramo. Če je klavir razglašen, prosim, ne ustrelite pianista; on je dal najboljše od sebe. Ne streljajmo na Boga, ampak vedno igraymo tako, kot da nas posluša mojster. In ko vadimo, vadimo tako, kot da že nastopamo. Invalidka Margareta a Castello je to upoštevala.

SPREHAJAL SEM SE, TAKO KOT VSAKO JUTRO, KO SE JE OB MENI NAENKRAT ZAUSTAVIL TOVORNJAK.

**MISLIL SEM, DA ME BO ŠOFER VPRAŠAL ZA SMER. NAMESTO TEGA PA MI JE POKAZAL SLIKO PETLETNEGA DEČKA.
»TO JE MOJ VNUK,« JE REKEL. »LEŽI V BOLNIŠNICI NA INTENZIVNI NEGI.«**

KER SEM POMISLIL, DA ME BO PROSIL ZA DENAR, SEM PRIJEL ZA DENARNICO, ON PA JE REKEL: »NE POTREBUJEM DENARJA, AMPAK POTREBUJEM MOLITVENO PODPORO. KOGAR LE MOREM, PROSIM, NAJ MOLI ZA MOJEGA VNUKA.«

ZAČEL SEM MOLITI IN VESTE, KAJ SE MI JE ZGODILO? NOBEDEN OD MOJIH PROBLEMOV SE MI TISTI DAN NI ZDEL VELIK IN POMEMBEN.

BOB WESTENBERG

Letnik 35, številka 9-10/2019

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastorski inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

